

új város

XXVII. évfolyam
2. szám
2015. február
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

A nehézségek közepette is fontos egymás felé fordulni, és nekilendülni a következő pillanatnak.

A CSALÁD = JÖVŐ

Amerikai Egyesült Államok: Living City
www.livingcitymagazine.com

Argentína: Ciudad nueva
www.ciudadnueva.ar

Belgium: Nieuwe Stad
nieuwe.stad@pi.be

Brazília: Cidade Nova
www.cidadenova.org.br

Bulgária: Nov Svjat
fokbulgaria@gmail.com

Cseh Köztársaság: Nove mesto
novmesto@volny.cz

Dánia: Ny Stad
www.focolare.dk

Franciaország: Nouvelle Cité
www.nouvellecite.fr

Fülöp-szigetek: New City
ncmanila@skyinet.net

Hollandia: Nieuwe Stad
www.focolare.nl

Horvátország: Novi Svijet
novisvijet@novisvijet.net

India: Living city
indiaczf@bom5.vsnl.net.in

Japán: Uno
focolareuno@gmail.com

Kanada: Nouvelle Cité
nouvellecite@focolare.ca

Katalónia: Ciutat nova
www.ciutatnova.org

Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité
newcityafrica@mbambu.com

Kína: San Sing

Kolumbia: Ciudad Nueva
www.ciudadnueva.com.co

Korea: Kumul
kumul@focolare.or.kr

Lengyelország: Nowe miasto
focfemwarszawa@rubikon.pl

Libanon: Al-madina al-dzsadida
Citenouvelle@terra.net.lb

Litvánia: Naujas Miestas
info@focolare.lt

Mexikó: Ciudad Nueva
ciudadnueva@focolaremex.org

Nagy-Britannia: New City
www.newcity.co.uk

Németország: Neue Stadt
www.neuestadt.com

Pakisztán: Hayat
rosam@comsats.net.pk

Portugália: Cidade Nova
www.cidadenova.org

Románia: Oraş Nou
edituraorasnou@yahoo.it

Spanyolország: Ciudad Nueva
www.ciudadnueva.com

Svédország: Enad Värld

Szerbia: Novi Svet
novisvet@kc.org.rs

Szlovákia: Nové Mesto
novemesto@nexta.sk

Szlovénia: Novi svet
www.novisvet.si

Uruguay: Ciudad Nueva
www.ciudadnueva.focolar.org.uy

Venezuela: Ciudad nueva
ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Mozaik

- 4 Háromnyelvű erdélyi összefogás
Makkay József

Ti vagytok a föld sója
Kovács Bertalan

Interjú

- 6 Csoda, hogy élek
Aurelio Molè

Nézőpont

- 8 Paksy Eszter
Csamangó Endre
Fábián Zsuzsanna

Fókuszban

- 10 Lehet tartós a házasság
Tóth Judit

Lelkiség

- 13 A szentté válás lényege
Igino Giordani
- 14 A keresztények része
Michele Zanzucchi
- 16 Az élet igéje
Fabio Ciardi

Színes riport

- 18 Édestestvérek, nem csak januárban
Barna Erzsébet

Megkérdeztük

- 20 Nagyszüleink kincse
Francesco Châtel

Jó reggelt, „gyengédség”!
Maria és Raimondo Scotto

Apaszerep
Újravarrni az elszakadt kapcsolatot

Aktuális

- 22 Szalám
Összeállította: Prokopp Katalin

Társadalom

- 24 Szent sajtószabadság
vagy párbeszéd
Összeállította: Prokopp Katalin

Velünk történt

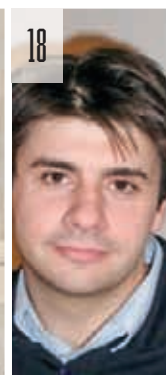
- 26 Ez minden fáradságot megért
Cravero Ágnes

Mese

- 28 Napocska
Lauretta Perassi

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit
- 31 Okos kavics
Vittorio Sedini

A MÁSSÁG GYÖNYÖRKÖDTE

Néhány nap múlt csak el az évből, és máris okafogyottnak éreztem egyik újévi elhatározásom, miszerint többet fogok másokra mosolyogni. Ezért is hatottak rám duplán nagy erővel Ferenc pápa ázsiai útjának felvételei, ahol fülig érő szájjal mosolyog. Hozzáképzelttem idős korát, a nyolcórás időeltolódást, a politikai közhangulatot és a rá háruló felelősséget. Mindez elég volt ahhoz, hogy megállapítsam, komoly erőfeszítést tesz, mert fontosnak tartja, hogy ne azt adja át, amit érez – valószínűleg a fáradságot –, hanem azt, amit szeretne: vagyis hogy örül testvéreinek, megbecsüli, szereti őket. Nem mindegy mit és hogyan kommunikálunk, ezért is olyan nagy és nemes a sajtó feladata, amiről a párizsi vérengzés apropóján a lapban is olvashatunk. Igino Giordani mondta, hogy a politika a megsokszorozott szeretet, mert általa sokakkal tehetünk jót egyszerre. Ugyanezt a pozitív szemléletet alkalmazhatjuk a sajtóra és az immár mindannyiunk hétköznapijait átjáró információáradatra is: híreket kommentálni, eseményeket elemezni, mások véleményére reagálni is csak ebben az összefüggésben érdemes. Úgy, hogy tudatában vagyunk, minden gesztusunk, szavunk, akár egy sorunk is hidakat építhet és falakat dönthet. Életet – ahogy sajnos pusztulást is – oszthat. Élet pedig ott fakad, ahol a másikkal, a *más* másikkal való találkozás zajlik. Aki elkötelezetten próbál így élni, az tudja, mennyi eltévelyedést és felfedezést tartogat ez az út, és mennyire iránymutató a Jó Pápa mondata: „Azt keressük, ami összeköt, nem azt, ami elválaszt”. Könnyű azonban félreértelmezni ezt a mondatot, és úgy értelmezni: „azt keressük, ami egyforma”. Adnane Mokrani, a római Gregoriana Pápai Egyetemen tanító muzulmán teológus, aki évtizedek óta hídverő szunniták és síiták, valamint muzulmánok és katolikusok között, rávilágít erre a tévedésre és egy meglepő módszert ajánl a párbeszéd elősegítésére. *Rómában olvasni a Koránt*¹ című könyvében arról a felfedezéséről ír, hogy gyakran azért fullad kudarcba, azért nem mélyül el a másikkal

Fotó: CN

Minden gesztusunk, minden szavunk, akár egy sorunk is hidakat építhet.

való párbeszédünk, mert akaratlanul is arra összpontosítunk, ami közös bennünk, és ezzel valójában még mindig önmagunkra koncentrálunk, a saját kultúránkra, a saját vallásunkra stb. Amikor azonban ezt az ösztönös késztetést félreteszem, és a másikat mindenestül befogadom, a saját identitásommal való összehasonlítás nélkül, és rácsodálkozom a másik másságára, akkor valóban találkozom vele, és elindulhat a párbeszéd izgalmas kalandja. Aktuális számunk oldalain belepillanthatunk, hogyan működhet ez a párbeszéd férj és feleség, ózdi és budapesti, református és katolikus, gyerek és nagyszülő, román, magyar és szász között. És reméljük, ezzel mosolyt fakasztunk néhányak arcán, ötleteket és erőt adunk a dialógus építéséhez. ■

¹ *Leggere il Corano a Roma, Icone, 2010*

Háromnyelvű erdélyi összefogás

A konferencia hivatalos képalbumából (2)

**Sabin Gherman és Bakk Miklós.
(Balra) A transzszilvanisták
legutóbbi kolozsvári találkozásán
készült csoportkép.**

A huszonöt évvel ezelőtti romániai rendszerváltás nagy reménységei közé tartozott a soknemzetiségű Erdélyen belüli megbékélés. 1989 decemberében sokan hitték azt, hogy szakítani lehet a kommunista rendszer örökségével. A románság mellett számottevő közösségekben élő magyarok számára a teljes egyenjogúság biztosítása volt a cél. A kezdeti reményeket azonban hamar derékba törte 1990 véres marosvásárhelyi márciusa: a mesterségesen gerjesztett esztelen gyűlölet etnikai konfliktusba torkolt, ennek öröksége pedig az utóbbi negyedszázadban a felemásra sikeredett erdélyi román-magyar viszonyt is befolyásolta. Sokan keresték az elmúlt időszakban a két nép között a párbeszéd erdélyi lehetőségeit politikai, gazdasági, civiltársadalmi keretben. E kezdeményezések szerves része az immár 15 éves múltra visszatekintő transzszilvanista mozgalom, amelynek első szervezetét, az Erdély-Bánság Ligát Sabin Gherman kolozsvári újságíró,

televíziós szerkesztő hozta létre. Az erdélyi román-magyar-szász történelmi kiegyezést, Erdély értékeinek közös felvállalását, és a régió Bukaresttől történő gazdasági függetlenségét hirdető Sabin Ghermant még a kilencvenes években alkotmányellenes üzenetek terjesztésével vádolta az ügyészség. Az európai szubszidiaritás elvei szerint elképzelt regionalizációs tervek mégsem bizonyultak törvényellenes cselekedetnek, így a vádakat ejtették. A 2013 és 2014 folyamán újjászerveződött mozgalom Kolozsváron sorra került legutóbbi találkozásán kötelező minimál programban egyeztek meg a résztvevők: Erdélyt különálló, saját entitásnak tekintik Románián belül. Erdélyt három történelmi kultúra és három nyelv egyenlősége, történelmileg kialakult együttműködése határozza meg. A három nyelv, a román, a magyar és a német egyforma hivatalos státust kell hogy élvezzen. A jelenleg mintegy száztagú, zömében fiatal román, magyar és szász

értelmiségiekből álló mozgalom tagjai arról is döntöttek, hogy a Bakk Miklós politológus, egyetemi tanár tervei szerint kiépülő, civil-társadalmi alapokra helyezett mozgalmi hálózat minden olyan szervezetet összekapcsolna, amely felvállalja az erdélyiség eszméit. A Transylvania Live és a Look Tv műsorvezetője, Sabin Gherman – akinek a gazdasági önállósodásról, az erdélyi népek és kultúrák közötti párbeszédéről szóló műsorai Erdély-szerte közkedtek – a transzszilvanista mozgalom jövőjével kapcsolatos kérdésemre ezt válaszolta: „Erdélyben nem gondolkodhatunk külön román, magyar vagy szász autonómia egymástól független elérésében. Az erőket össze kell fogni a pénzügyileg és gazdaságilag önrendelkezéssel bíró Erdély megteremtéséért egy olyan Romániában, ahol az országot alkotó három nagy régió belső autonómiát élvezne. Ha komolyan gondoljuk Erdély többnyelvűségét, a mozgalmat úgy kell felépítenünk, hogy vezetői eleve a három etnikum soraiból kerüljenek ki.” Az erdélyi egyetemisták körében népszerűségnek örvendő mozgalom esélye a következő évekre egy új arculatú Románia kialakulását vetíteti előre. ■

Ti vagytok a föld sója

Több mint húszezer fiatal Prágában, a bizalom zarándokútján

A szilvesztert megelőző és az azt követő néhány napban immár harminchetedik alkalommal került megrendezésre a Taizéi Közösség által elindított bizalom zarándokútja. Évről évre rengeteg fiatal gyűlik össze Európa egy-egy városában, ezúttal Prágában, hogy együtt köszöntsék az újévet az ima és a kölcsönös egymás felé fordulás jegyében. Rendszerint mi magyarok is szép számmal képviseltetjük magunkat az ünnepen: idén vagy hatszázan indultunk együtt útnak december 28-án este. A jelenlévőket, bár különböző egyházakhoz, kultúrákhoz és nyelvekhez tartoznak, összeköti az Istenbe vetett közös hit. Az elcsendesülés és az ima a találkozó központi eleme, naponta háromszor gyűltünk össze, hogy közösen bízzuk az életünket Jézusra. Azonban aki eljött, az korántsem csak magáért imádkozott.

A találkozó mottója, „Ti vagytok a föld sója”, azt fejezte ki, hogy nekünk, keresztény fiataloknak küldetésünk van a világban, különösen ebben a modern, szétfetredezett Európában. Békét és örömet kell vinnünk mindenhova, az erőszak helyett a szeretetet, a gazdagság hajhászása helyett a szolidaritás ideálját. Megdöbbentő volt látni és meg tapasztalni, micsoda ereje van annak, amikor ennyi fiatal egyesül Jézus nevében, hogy elkötelezzék magukat a világ jobbá tétele érdekében.

Alois testvér, a Taizéi Közösség priorja nem egy szűk réteghez szólt, szavai világosan kifejezték a mindannyiunk szívében ott rejlő vágyat a testvériségre. Arra biztatott, hogy mi magunk legyünk a béke hordozói. Kezdjünk párbeszédet a keresztény egyházak között, keressük az alkalmakat a közös imára, bibliaolvasásra. Az egységről beszélt: arról, ami nemcsak tiszteli a sokféleséget, hanem a párbeszédben, a kölcsönös befogadás által kifejezetten ajándéknak tekinti a másik különbözőségeit és prófétai módon vetíti előre egy olyan Európa képét, ahol a csalódottság helyett a remény hódítja meg a szíveket. Nem kellett sokat törnöm a fejem, vajon mit is jelentenek ezek a szavak: elég volt körülnéznem és belevetnem magam abba az életbe, ami azokban a napokban a szálláshelyeken, a tereken, iskolákban, templomokban vagy

Prága nagy csarnokaiban zajlott. Rengeteg fiatalot láttam, akiknek nem jelentett akadályt a nyelvi különbség, a hűvös tornatermi szállás, vagy a septiben kiosztott és elmajszolt reggeli, hanem nagy örömmel vették ki a részüket a programból, legyen szó akár a takarításról és ételosztásról, akár a közös elmélkedésekről, és nem utolsósorban a szilveszter este megrendezett fergeteges buliról, ahol a nemzetek egymásnak mutatkoztak be egy-egy rájuk jellemző, humoros műsorszámmal. ■

Kovács Bertalan fiatalbúndából (2)

CHIARA LUBICH BOLDOGGÁ AVATÁSA

Fotó: © CSC Audiovisivi

Megkezdődik a Fokoláre Mozgalom alapítójának boldoggá avatása.

Az eljárás első szakaszát kezdik meg a Rómához közeli Frascatiban január 27-én. Ezzel megnyílik az út a vizsgálati eljárás előtt, amelynek során számba veszik Chiara Lubich életét, erényeit, életszentségének hírét és jeleit.

A mozgalom elnöke, Maria Voce levelében nagy örömmel közölte a hírt a mozgalom tagjaival, azt kívánva nekik, legyenek élő tanúságtevői a közös életszentségnek, amelyre Chiara Lubich egész életében törekedett, és személyesen meg is élt.

CSODA, HOGY ÉLEK

Ismeri a szegénységet, megmenekült egy fegyveres támadástól, jelenleg a Megszentelt Élet Intézményei Kongregációjának prefektusa.

João Braz de Aviz bíboros élet-története evangéliumi radikalitásról tanúskodik, neki nem a szerep, a szakma vagy a hivatás számít, hanem „hogyan belőlünk Isten élete sugározzon, mely átalakítja az egyházat és a társadalmat”. Feli-dezzük vele élete néhány eseményét.

1947-ben született Brazília déli részén, Mafrában. Milyen emlékei vannak a szüleiéről?

Rengeteget dolgoztak, határozott jelleműek, a házassághoz hűek voltak. Minden gyermekükhöz közel álltak, és nagyon odafigyeltek az egymással való kapcsolatra. Soha nem fogom elfelejteni, mekkora buzgalommal élték meg hitüket és támogatták mindenben lelkileg és anyagiilag városom plébánosát és egyházát. Gyermekkorunktól bekapcsolódtunk egy nagyon vallásos környezetbe, és ez behatolt a lelkünkbe.

1983-ban, már papként, véletlenül belekeveredett egy fegyveres rablótámadásba, amelyben súlyosan megsebesült, csoda, hogy túlélte. Mi maradt meg az eseményből?

Éreztem, hogy nem vagyok egyedül, Isten közel van hozzám, és Ő nyugalommal töltött el. Nem estem pánikba, bár nem tudtam, életben maradok-e. Közben világosan átéreztem a bűneimet, ugyanakkor Isten irgalmát is. De feltettem magamnak a kérdést: „Miért kell most meghalnom?” Mindössze 36 éves voltam. Nem az volt a problémám, hogy meghalok-e vagy sem, hanem hogy rájöttem, még ragaszkodom az élethez. „Jézus – így imádkoztam –, életem a tiéd, és ha a te terved rólam az, hogy meghaljak,

készen állok rá.” Csak tíz év ráadást mertem kérni tőle, hogy keresztény életemen javítsak.

Gondolta volna valaha, hogy ilyen „karriert” fut majd be?

1964-ben megismertem Chiara Lubichot, akinek segítségével megértettem az evangéliumi élet lényegét, hogy Isten akaratát tegyük. Ahogy Ferenc pápa mondja, nem éri meg törtetőnek lenni, tegyük inkább jól a magunk dolgát. A papságomat azzal mentettem meg, hogy egy alkalommal vakon engedelmeskedtem a püspökömnek, mert Chiara emlékeztetett Jézus szavaira: „Aki titeket hallgat, engem hallgat.” Ezért akkor is engedelmeskedtem, amikor úgy gondoltam,

Dél-Braziliában, Parana államban a bíboros szülőháza, népes családja és szülei.

**Kihallgatáson Ferenc pápánál
José Rodríguez Carballo érsekkel
együtt.**

nem helyes, amit a püspök kér tőlem. Egyszóval, mikor biztos vagyok benne, hogy az adott dolog Isten akarata, próbálom megtenni.

Akkor is így történt, mikor elfogadta, hogy Rómába költözik, és a Megszentelt Élet Intézményei és az Apostoli Élet Társaságai Kongregációjának prefektusa lesz?

Bertone bíboros telefonált, és azt mondta, hogy XVI. Benedek pápa ennek a kongregációnak a prefektusává választott.

Kifejeztem csodálkozásomat, hiszen nem vagyok szerzetes, teljesen tudatában voltam alkalmatlanságomnak, és semmit nem tudtam a kongregációról. Azért fogadtam el, mert látszott a jelekből, hogy Isten akarata. Pár évvel később, néhány nappal a megválasztása után, Ferenc pápa hívott magához, hogy megbeszéljük a kongregáció néhány ügyét. Megkérdezte: „Tehát bosszút álltál rajtam?” „Hogy mondhat ilyet?” „Igen, mert rám szavaztál a konklávén” – folytatta a pápa. „Igen, ez igaz” – válaszoltam. „Én voltam az – mondta a pápa –, aki javasoltam, hogy Rómába gyere.” Az történt ugyanis, hogy az akkor még Buenos Aires-i érsektől megkérdezték, mit gondolna, ha egy bizonyos püspök lenne a prefektus, mire Bergoglio bíboros megkérdezte, nem gondoltak-e Brazília város érsekére. Így kerültem Rómába.

Több mint három éve van a Kúrián. Az Ön szemszögéből mit kell megváltoztatni a Katolikus Egyház arculatán?

Hinnünk kell abban, hogy az evangéliumban megtaláljuk a megoldás

Fotó: CN (5)

nyitját korunk összes problémájára, ha a személyes kapcsolatokra összpontosítunk. A másik alappillér a szeretet a testvér iránt: az ember mindenkit szerethet, legyen az férfi vagy nő, bűnös vagy kevésbé bűnös, keresztény vagy más vallású. Míg a globalizáció korában az emberiség nagy része az individualizmust választotta, nekünk megvan a lehetőségünk, hogy az egyes személy felé tisztelettel forduljunk, megnyíljunk mások felé.

A Ferenc pápát érő vádak egyike, hogy úgy viselkedik, mint egy plébános, túl elérhető, túl testvéri. Mit gondol erről?

Mikor kijössz egy Ferenc pápával folytatott beszélgetésről, tényleg boldog és szabad vagy. Nem plébánosként, hanem keresztényként viselkedik, szeret téged, de kevesekben láttam olyan világosan megnyilvánulni a megkülönböztetés erejét, mint benne. Fel tudja mérni az emberek és az események értékét. Latin-amerikai, mint ember és mint püspök, de léte mélyen evangéliumi, nem látszik rajta olyan kulturális vonás, ami nem az evangélium lenne. Megvan benne Jézus egyszerűsége és igazsága, mely kitűnik gesztusain, fellépésén, állandó mosolyán, és azon, ahogy kapcsolatot teremt az emberekkel.

Sok nehézséggel találkozok.

Mit tanulhatunk például az USA-beli Rendfőnöknők Konferenciája viszontagságaiból és az olasz szaléziaiak esetéből, akiknél egy örökösödési ügy felelőtlen kezelése miatt hatóságilag le kellett végül foglalni 130 millió euró értékű tulajdont?

Az első esetben a felmerült problémák a keresztény tanítás hitelességével, a konfrontálás hiányával kapcsolatosak és azzal, hogy minden megoldatlan problémát továbbadnak a médiának. Szeretnénk párbeszédben maradni velük, anélkül hogy elhallgattánánk a súlyos problémákat. Ki kell javítanunk, meg kell változtatnunk a dolgokat, és ugyanakkor mély dialógust szeretnénk folytatni.

A szaléziai gazdasági vezetője egyedül hozott meg egy döntést a rendi tanács és a rendi előjáró jóváhagyása nélkül. Szeretném hangsúlyozni, hogy akkor is, ha vannak elkerülhetetlen és súlyos problémák is, a megszentelt élet az egyház gyöngyszeme. A múlt felé hálás emlékezéssel kell fordulnunk, amiért oly sok karizmát örököltünk, a jelenben szenvedéllyel kell élnünk az evangéliumért, a jövőre pedig reménnyel kell tekintenünk, mert az egyházat nem más vezeti, mint az Úr. ■

**Forrás: CN
Fordította: Prokopp Katalin**

TISZTELETRE NEVELÉS

Szülői felelősség

Paksy Eszter

Az egész világ döbbsen áll a január 7-iki párizsi merénylet előtt. Nem tudjuk felfogni, hogyan válhat ilyen gonosszá az ember.

Van, aki szerint a civilizációk összetűzéséről, esetleg válsháborúról van szó, mások, ha nem is jogos, de érthető bosszúnak látják a satirikus lap szerkesztőségének kivégzését. Megint mások a további szörnyűségek megelőzésének lehetőségeit keresik.

Anyaként az utóbbi kérdéshez szeretnék hozzászólni. Gyermeknevelésben látom a kulcsot. Nem elég a gyilkos ideológiákat elítélni, hanem elfogadásra, tiszteleltre kell nevelni az új nemzedékeket.

Megfigyelhetjük, hogy azok, akik bármilyen jó szándékú értékrendszert következetesen vallanak, nem gyilkolnak. A hitelesen vallásosak, legyenek keresztények, muzulmánok, zsidók vagy buddhisták stb., nem terroristák. A meggyőződésesen baloldaliak hisznek a békében, az emberben, ergo nem terroristák. Azok válnak szélsőségesek, akik befolyásolhatóak, akiknek nincsen saját jóra törekvő meggyőződésük. Jelképesnek tartom, hogy a terroristáknak nincs arcuk, nincs identitásuk. A fekete maszk mindent eltakar.

Nekünk szülőknak az a felelősségünk, hogy olyan autonóm személyiségeket neveljünk gyermekeinkből, akik tudnak dönteni, akik átlátják a manipulációt. Legyen a gyermekeinknek arca, véleménye és legyenek képesek tudatosan megélni a hétköznapi élethelyzeteket! Ezt a célt csak összefogva tudjuk megvalósítani. Együtt kell működni az intézményekkel, az iskolával, az egyházzal, a médiával. Ehhez túl kell lépni a jobboldal-baloldal; hívő-nem hívő és egyéb szembeállításokon. Közös értékeinkre kell építeni: a békére és az emberi élet tiszteletére. Ehhez nem kell feltétlenül egyetérteni a homoszexuálisok házasságának, a születésszabályozásnak vagy a genderelméletnek kérdéseiben.

Ha gyermekeink valamilyen szilárd értékrendet kapnak tőlünk – még ha ezek az értékrendek különböznek is, de tartalmazzák a béke és az élet tiszteletének minimumát, akkor valóban tettünk egy lépést a terrorizmus ellen. ■

ELŐÍTÉLETEK NÉLKÜL

Multiproblémázás

Csamangó Endre

Minap egyik ismerősöm mutatja tönkrement fejhallgatóját, melyet együtt vettünk kb. egy évvel ezelőtt. Kissé bosszantott a dolog. Manapság egy megbízhatónak tűnő eszköz sem bír ki egy évet se, pedig 9000 Ft-ot fizettünk érte. Gondolkoztam, hogy megpróbáljam-e a garanciális cserét, tapasztalataim alapján már el is képzeltem mindazokat az indokokat, amiért egy multinacionális cég nem fogja becserélni: nem rendeltetesszerű használat, a zsinórja csak úgy nem szakad el belülről stb. Végül rászántam magam, és elmentem az áruházba. Bemutatom a fejhallgatót és a számlát, vajon most mit lépnek. Az ügyfélszolgálatos hölgy mosolyogva közli, hogy sajnos megjavítani nem tudják, de az árát levásárolhatom a mai nap egy új termékkel.

A válasz mindenesetre jobb volt, mint amire számítottam. Tehát egy új fejhallgatót tudok venni a régi helyett. De az egem ismét kezdett beborulni. Hasonló tudású fejhallgatók mind jóval drágábbak voltak. Ami a legbosszantóbb, hogy ugyanazt a típust is ott láttam a polcon, de már 15000 Ft-ért. Felhívtam ismerősömet, és kérdeztem, hogy most mit tegyek, nem tetszett nekem, hogy valamiért ennyi pénzt fizessek. „Kellene nekem az a fejhallgató, nélküle nagyon nehezen tudok telefonálni” – jött a válasz.

A pénztárnál bemutattam az új vásárláshoz használható viszont-számlát, és csak úgy bizonytalanul megjegyeztem: „Milyen kár, hogy megemelkedett az ára...” Mire az eladó ránéz az eredeti számlára és azt mondja: „Tudja, amikor vette, akkor a 9000 Ft kedvezményes ár volt. Most is megadom Önnek ugyanezt a kedvezményes árat, csak egy telefonhívásomba kerül.”

Így lényegében nem kellett semmit sem fizetnem az új fejhallgatóért, és még egy tapasztalatot is nyertem: A pult túloldalán is emberek vannak, akik nagyon kedvesek tudnak lenni. Minden jót kívántam a pénztárosnak, és egy fejhallgató kapcsán jó érzésből többel, egy előítélettel pedig kevesebbel távoztam a bevásárlóközpontból. ■

Pozitív motiváció

Fábián Zsuzsanna

Az elmúlt évek során alapvető koncepcióváltás történt az oktatásügyben, mely nagy nyilvánosságot kapott.

A pedagógus életpályamodell bevezetése, a szakmai életút fejlődéséről való beszámoló (portfólió) elkészítése lehetősége, a pedagógusképzés erkölcsi és anyagi támogatása új horizontokat nyitott. Jelentős változás, hogy a gyermekek kötelezően hároméves kortól kezdenek óvodába, és lehetőleg hatévesen iskolába járni. Mindez nem csupán a pedagógusokat és a szülőket érinti, jóval mélyebb és szélesebb rétegeket. Ennek a változásnak még az elején tartunk, türelemre van szükség, míg a részletek a helyükre kerülnek.

Kevesebbet hallottunk arról az erőfeszítésről, amelynek célja, hogy a pályán lévő pedagógusokat, szakembereket olyan szakértők látogassák meg időközönként, akik *mun-kájuk erősségeit emelik ki* pedagógiai-szakmai ellenőrzésük során.

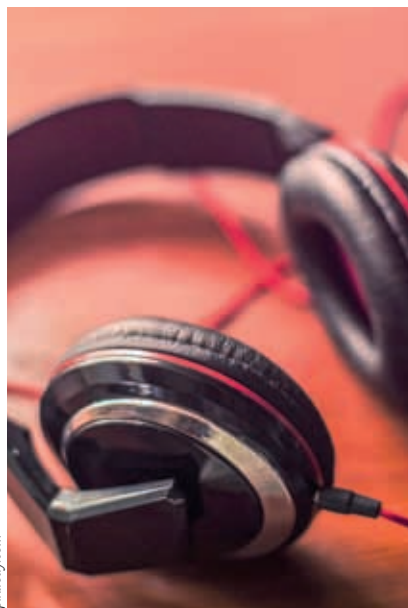
A pedagógus életpályamodell szerinti minősítéseket, a különböző fokozatokba (pedagógus I. és II., mesterpedagógus, kutató tanár) való besorolásokat is szakértők végzik ettől az évtől kezdve.

Sokakkal együtt nemrégiben végeztem el azt a két tanfolyamot, amely ezekre a feladatokra készített fel. Hatalmas meglepetést jelentett, hogy szakértőként a tanítókat, tanárokat, óvónőket, óvoda- és iskolapszichológusokat, gyógy-pedagógusokat, fejlesztőpedagógusokat *pozitív* látásmóddal kell vizsgálnunk, és biztató, előremutató jellemzést, leírást kell adnunk róluk, kidomborítva erősségeiket. A velük való óra- és foglalkozás megbeszélések derűs hangneme előírás. Az esetleges hiányokat kérdés formájában kell megfogalmazni, rávezetve a kollégát ezek pótlására.

Nekem ez öröm volt, mert mindig is a pozitív motivációban hittem, a többi félelmet és bizonytalanságot szül. Az a tapasztalatom, hogy a kritikus megjegyzések nyomán végzett szakmai fogások nem épülnek be a mindennapi munkába. ■

Fotó: CN (2)

pixabay.com

A szülők felelőssége, hogy szilárd értékrendű gyermekeket neveljenek.

Még egy fejhallgató vásárlása is kéri a szeretetet és a bizalmat.

A szakértői támogatás ösztönzően hat a tanárookra.

LEHET TARTÓS A HÁZASSÁG

Valentin-nap környéki gondolatok szerelemről, házasságról, hűségről.

Rejtett, néha soha ki nem mondott aggodalom él a szerelemesek szívében. Meddig tart még az érzelemnek, az odaadásnak az a lángolása, mely most összekapcsol bennünket? Vajon idővel szertefoszlik a várva várt találkozás öröme, a másik személyében minden alkalommal feltáruló új dolog, mely boldogsággal, a közös teljesség érzésével tölt el? Az igazi szerelmesek valahol a szívük mélyén szilárdan reménykednek abban,

hogy szerelmük nem tiszavirág életű, hanem örökké kell tartania.

Igen, mert a szerelem egy különleges impulzus, amely megláttat egy lehetséges utat. Lámpa, amely új fénnel világítja meg a szeretett személyt, újdonság, ami megváltoztatja az életünket, örömet ad, lelkesedést, hogy elinduljunk egy olyan úton, aminek még nem látható a vége. Később a kapcsolat megerősödése során és a jövő tervezésekor válik bizonyossá, hogy megvannak-e a feltételek, annak az igennek a kimondására, ami egy életet át összeköt. Néhány pár, akik több vagy néhány évvel ezelőtt kimondták ezt az igent, a megtett közös útból villantanak fel néhány gondolatot.

A házastársi kapcsolat jellege

Azt mondják, ahhoz, hogy az emberi szeretet tartós legyen, megmetszettnek kell lennie. Mindaz, ami megmetszett kiszárad és új gyümölcsöt hoz, és amit nem metszenek meg, az megmarad a régi törzsön és elöregszik. A szeretetnek folyamatosan meg kell tisztulnia az egoizmustól, a kapzsiságtól, a magunknak akarástól. „Szerintünk az önmérséklet, a mértékletesség a házassághoz is szükséges, mint minden más emberi kapcsolathoz. A gyümölcsfák metszés nélkül is teremnek, de a metszéssel növekszik a terméshozamuk és a fák egészsége is növelhető. Ez vonatkoztatható ránk, emberekre is, mert ha helyes módon metszük meg magunkat, akkor

gondolhatjuk, hogy tartósabbá válik kapcsolatunk. Minden nap adódik helyzet, amikor le kell mondani elképzeléseimről, amiről persze meg vagyok győződve, hogy jók, de vállalom a kockázatát az ellenkezőjének is, azért, hogy ne veszekedjünk.” „Jó lehántani önző énünk elvárásait, és keresni a másik boldogságát.”

Biankó szerződés

Különbözőek vagyunk: neveltetésben, karakterben, adományokban, szokásokban. És nem könnyű dolog ajándéknak lenni a másik számára. Anélkül hogy akarnánk, elvárásunk van a másikkal szemben, kölcsönösen megítéljük egymást, és nem érezzük magunkat szabadnak elképzeléseinktől.

„Az évek múlásával előjön, hogy egymás terhére is tudunk lenni, ezt el kell ismerni, nem szabad tagadni. Az időt jól beosztva, közös és külön

A szülők állapotuknál fogva rendelkeznek mindazokkal az erőforrásokkal, hogy helyesen neveljenek.

személyes tereket, időket teremtve, mindkét fél igényeit közelítve, alakítani kell a kapcsolatot, hogy ne menjünk egymás agyára. A lényeg az, ne hagyjuk annyiban. A különböző vélemények, tervek tennivalók esetén akadályozzuk egymást, de ezek nem megoldhatatlan helyzetek, ha tudok időnként visszavonulni, akkor sokszor sikerül, néha nem, de gyakorolni kell.”

„A nehézségek közepette rendkívül fontos az irgalmas szeretet megélése egymás felé és az állandó nekilendülés a következő pillanatnak.”

„Az élet sokszor olyan, hogy nem látjuk előre egyéni utunkat, de

közösen könnyebb nekivágni egy problémának, mert a felmerült nehézségeket nem magányosan fogjuk hordozni, megoldani. Hasonlítható ez egy biankó szerződéshez, amit a házasságkötéskor aláírtunk. Ezt a fiatalok érzik, tudják, ezért is félnek bármilyen fontos döntést hozni, elköteleződni, és ez nem csak a házasságkötésre igaz. De hiába érzik, ha nem tanítja nekik senki, hogy ez a beláthatatlanság, kockázatviselés az élet titokzatosan elengedhetetlen része.”

A nevelés felelőssége

A házaspárok életének meghatározó részét képezik a gyermekek, rájuk sok szülő úgy tekint, mint akik rosszkodnak, nem követik azt, amit mondanak nekik. A szülők viszont rendelkeznek azokkal a természetes erőforrásokkal, hogy képesek legyenek nevelni, de ehhez hinniük kell szülői képességükben.

„Ebben maximálisan és ösztönösen hittem, mert nagyon szerettem gyermekeimet, és hallgattam a lelkiismeretemre, persze rengeteg gyerekneveléssel foglalkozó irodalmat elolvastam, de kritikus

Fotó: CN (3)

© Depositphotos.com / Jozsef Polc

szemmel. Attól tartottam, mivel én egyke vagyok, nem sikerül majd jó testvérekké nevelni őket, de az idő bebizonyította, hogy jó kapcsolat épült köztük. Még sokan hisznek ebben, annak ellenére, hogy hibáztak és elbizonytalanodnak. Mi abban is hiszünk, hogy a rossz döntéseinkből is születhet jó.”

„Mi elsősorban abban hiszünk, hogy Isten bízta ránk gyermekeink nevelését. A természetes erőforráson túl időnként jó volt beszélgetni más családok tapasztalatairól, vagy bizonyos dolgoknak szakkönyvekben utánanézni.”

Tettek

Azért, hogy a házassági szövetség szerint tudjunk élni, meg kell tanulnunk, hogy mi a szeretet. Arra van szükség ugyanis, hogy eljussunk az érzelmektől, melyek arra vezettek minket, hogy összeházasodjunk, addig, hogy konkrétan szeressük a másikat. Ne spiritualizáljuk a szeretetet, tegyük konkrétá, élővé. Kezdvé az apróságoktól

Hinnünk kell abban, hogy gyermekeinket nem birtokolhatjuk, mert az ilyen típusú szeretet nem jó senkinek sem a családban.

a nagy dolgokig, amit a másikért teszünk.

„Egyikünk túl sokat prédikált a szeretetről és ezzel az agyára ment gyerekeinknek, gúnyt, ellenállást váltott ki. Sajnos jó szándékkal is lehet hibázni, és ezt utólag látjuk csak. Annál nincs rosszabb, mint a szőnyeg alá söpörni a problémát, és a béke hamis látszatáért megalkudni. Mindig hallgatni kell a lelkiismeretünkre, és nem szabad feladni, bármennyire nehéz is! Van olyan is, amikor jobb, ha alszunk rá egyet és másnap megbeszéljük. A megbocsátás folyamatának van érzelmi komponense is, ezért kell hozzá több idő, mint az újrakezdéshez.”

„Szerintünk a házaspár közötti szeretetkapcsolat a teljes odaajándékozottságot jelenti. Ez a konkrét tetteken túl jelenti a házaspár közötti lelki kapcsolatot is, egymás örömeinek és fájdalmának hordozását is.”

„Az a meggyőződésünk, hogy alapvető a tudatos döntés a másikkal való kapcsolat állandó fenntartására és ez mindkét féltől kéri a szeretet tetteit.”

Amire igazán vágyunk

A szerelem, a házasság örök, ameddig tart, vallják sokan kicsit ironikusan, mert nagyjából minden, így az emberi kapcsolatok is relatívvá váltak: ma igen, holnap már nem. A házasság kimegy a divatból, úgy tűnik, mintha a kapcsolatok teljesen az érzelmi hullámzásoknak lennének kiszolgáltatva. A média és a közszellem sajnos azt sugallják, hogy az érzelmeknek szabad utat kell biztosítani. Az élet instabillá vált az élet majdnem minden területen.

„A házasságot, mint a növényt ápolni kell: locsolni, átültetni, néha a fagytól védeni, kicsit letakarni, van, amikor a belsőt kell ápolni, és nem kifelé tevékenykedni. Aztán előfordulhat, hogy egy vihar földre dönti a házasság erősnek tűnő törzsét. Ha nincs gyökér, nem tud kiegyenesedni újra. A gyökér a személyes kapcsolat Istennel, mert előfordulhat, hogy a másik is padlón van, nem tudsz rá támaszkodva felkelni a fájdalomdából.”

„A lelke mélyén mindenki vágyik biztos, hosszantartó párkapcsolatra, csak legfőljebb elhitették vele, hogy ez utópia. A házastársi hűség alapja az önmagamhoz, a vallott és vállalt értékekhez, a lelkiismeretemhez való hűség. Logikus, hogy ez a hűség az életkorral növekszik, hiszen egyre inkább önmagunkká válunk az idő múlásával, a tapasztalataink bölcseséget adhatnak.”

„A házastársi hűség, reméljük, nem megy ki soha a divatból, Isten erre is megígérte a jelenlétét minden nap.” ■

**Isten
mindent
megad,
de mindent
el is kér, hogy
önmagához
hasonlóvá
tegyen.**

A szentté válás lényege

Jézus teljesen odaadta önmagát mindenkinek: emberré lett, kenyérré, hogy megegyék és borra, hogy megigyák; élő víznek tekintette magát, hogy oltsa a lelkek szomjúságát. A kereszti drámáját úgy fejezte be, hogy megbocsátott ellenségeinek és az Atyának ajánlotta magát, a vesztőhelyet oltárrá változtatta, ahol vérét ontotta az emberekért. Azt akarja, hogy övéi hasonlóak legyenek hozzá: olyanok, akik feláldozták, akik odaadták magukat, olyanok, akik nem önmaguknak élnek, hanem a testvérekért, közös Atyjuk akaratának megfelelően. Az ember nagysága és dicsősége abban áll, hogy képes megtagadni magát, képes eltemetni magát, ahogy a búzamag is földbe hullik, és ott, ha elhal, akkor „bő termést hoz”. Jézus mindent megad, de mindent el is kér, éppen azért, hogy amint Isten emberré lett, úgy az ember is Istenné legyen. (...) Jézus azt kéri mindenkitől, hogy szent legyen, és ezt nem csak a szerzetesektől, az alapítóktól és újitóktól kéri, hanem a munkásoktól, a tanároktól, a kutatóktól, a földművesektől, a politikusoktól és a művészekről is...

Miben áll ennek az életszentségnek a lényege? Nagyon egyszerű. Az életszentség azt jelenti, hogy Isten bennünk él, és mi Istenben élünk. Egyszerűen fogalmazva: szeretjük Istent és az embereket azáltal, hogy nyitott a szívünk és az elménk. Az igazi élet fejlődést jelent, amit emberi és isteni erőnkkel, okosságunkkal a kegyelemből merítve valósítunk meg, az Örök felé haladást jelenti az idő lépcsőfokain. Minden alapanyag lehet a szentté válásunkhoz, az öröme és a fájdalmak, az előremutató erők és a kultúra, a betegségek és az elhagyatottságok, mind életszentséggé átalakíthatók. A felnőtté válás, a munka, a tanulás, a szórakozás, az utazás, a karrier építése – ha keresztény módon élünk vele –, mind-mind eszköz, hogy megvalósuljon az életszentség, mely Isten Országának elsődleges építőanyaga. ■

Forrás: cittanuova.it 2012. október
Fordította: Tóth Judit

Fotó: CN

A keresztények része

Több mint tíz évvel ezelőtt, a New York-i ikertornyok elleni támadáskor készült ez az interjú Chiara Lubichkal, de aktuálisabb, mint valaha.

commons.wikimedia.org / Eric J. Telford

Egy ilyen nagy tragédia és abszurditás kapcsán, mely mindent felülmúl, az ember keresi az egésznek az értelmét. A félelmek és szorongások közepette Ön mit válaszol? Hitetlenkedve láttam a két torony összeomlását, az emberek döbbenetét,

mert egy szuperhatalomról hirtelen kiderült sebezhetősége és szemmel látható megdönthetetlen biztonságának összeomlása. Félelem uralkodik egy háború kirobbanásának veszélye miatt, melynek következményei beláthatatlanok. E szörnyű tragédia láttán

újra átéltem azt, amikor a második világháborúban Trentót bombázták. Minden összeomlott és komolyan felmerült a kérdés, hogy van-e valami, amit semmilyen bomba sem tud megsemmisíteni. A válasz ez volt: igen, van, Isten az. Isten, akiről felfedeztük, hogy szeretet. Ez fergeteges felfedezés volt, és azzal a bizonyossággal töltött el, hogy Ő nem hagy el minket, embereket, mindig jelen van a történelemben, sőt képes arra, hogy bármi is történik, jót hozzon ki belőle. Ezt kézzel foghatóan és csodálatos módon megtapasztaltam.

Ezért most azt kérdezem: Vajon nem arról van-e szó, hogy Isten éppen most, a XXI. század elején meg akarja ismételni ezt a nagy tanítást, hogy újra Őt tegyük életünkben az első helyre, és mindent ennek rendeljünk alá? Nekem ez reményt és jövőt mutat. Mindaz, ami mások szemében hátralépés, nekem mást jelent. Ez a látásmód az amerikaiak lelkében is kezd megmutatkozni. Ezt mondják az amerikai Fokoláre közösség tagjai.

Milyen konkrét jelek mutatnak erre?

Maximálisan konkrét jelei vannak! Megtudtam például, hogy egy tizenöt éves fiú ezt mondta: „Nagyon megdöbbentett a rossz, amit ez az esemény kiváltott, de nézzünk inkább a jóra, ami születőfélben van. A szolidaritás terén olyan versengés tanúi vagyunk, amit korábban soha nem tapasztaltunk.” Ezt annak tulajdonítom, hogy ezek a tragikus események közelebb vitték az embereket Istenhez.

Fotó: © CSC Audiovisivi

New Yorkból írták nekem, de a tévében is halottunk erről, hogy a város teljesen megváltozott: a közömbösség lavinaszerűen átalakult konkrét segítségnyújtássá, vigasztalássá. Az emberek készen álltak arra, hogy tegyenek valamit a többiek fájdalmának enyhítéséért. Megható látni – folytatják a levélben –, hogy ennek a tragédiának a kapcsán mindenki, a parlamenttől kezdve az utca emberéig, spontán imában Istenhez fordul, mellyel tanúságot tesz a hit igazi gyökereiről.

Azt viszont nem lehet tagadni, hogy növekszik az iszlámmellenesség, melynek következtében egy merényletet is végrehajtottak az Egyesült Államokban. Mit lehet tenni annak érdekében, hogy ne legyenek ilyen megosztottságok, ilyen érzések, melyek az egész muszlim világot bűnösnek nyilvánítják?

Mozgalmunkban, de nem csak a mi mozgalmunkban, jó ideje mély közösséget építünk Istenben a muszlimokkal, és éppen az Egyesült Államokban egy széleskörű afroamerikai muszlim mozgalommal. Megtudtam, hogy jelenleg ennek a mozgalomnak sokat segít a velünk, keresztényekkel való közösség abban a feladatban, hogy elvigye a világba az egyetemes

Chiara Lubich párbeszédet folytatott muzulmán vezetőkkel is. A képen Allal Ahmed Bachar, spanyolországi marbellai imámmal beszélget Castelvillanában.

testvériséget. Nekünk, keresztényeknek és muszlimoknak el kell ismernünk, hogy testvérek vagyunk: Mindnyájan Isten gyermekei. Ezért mi keresztények viselkedjünk ennek megfelelően. Ez az út.

Meglátása szerint, hogyan lehetséges az, hogy néhány muszlim fundamentalistában ekkora gyűlölet van? Mit lehet tenni?

Szerintem itt a nagybetűs rossz van jelen. Ezért a lelkemben mélyen érzek valamit, ami talán kicsit eredeti: most minden erő megmozdul, politikai szinten, kormányfők között stb. De a vallásos világnak is meg kell mozdulnia a jóért, egyesülnie kell a jóért. Ez már működik. A Szentatya például nagy erővel beszélt arról – láttam, minden újság leközölte a beszédét –, hogy Amerika ne engedjen a gyűlölet kísértésének. A pápa folyamatosan ismétli békefelhívásait. És sokat tesz a Vallások a Békéért Világkonferencia

is. Néhány napja rendeztek egy találkozót Barcelonában, melyen több száz vallás és különböző egyház képviselői vettek részt a Sant'Egidio közösség kezdeményezésére. Közleményükben elkötelezték magukat a béke mellett.

Mozgalmunk a politika terén, a „Politikai Mozgalom az Egységért” keretein belül a testvériség gondolatát hirdeti, mely a béke hírnöke a világ sok részén a közösségeken, a parlamenten keresztül.

De kevés az, amit teszünk. Mindent intenzívebbé és egyetemessé kellene tenni. Nem csak a politika világának kell cselekednie. Imádkozzunk azért, hogy ne legyenek tragédiasorozatok, mert ez fog történni, ha nem a helyes útra, a bölcsesség és a józan ész útjára lépünk.

Arra gondoltam, hogy ha minden keresztény megújult lendülettel élne az új evangelizációt a pápa útmutatása szerint, akkor ez megoldás lenne, mert pontosan a testvériséget, a közösségi lelkületet hordozná magában, de nem csak a katolikusok között, hanem a párbeszédén keresztül a világban mindenkivel. Igen, ez lehetne az egyik út.

Mi az, amit a kereszténység tud adni az iszlámnak ebben a párbeszédben?

A testvériséget, a testvériséget. Isten terve az emberiséggel kapcsolatban pontosan a testvériség, ami a megromlott politikát helyreigazíthatja. A testvériség lehetséges más vallású, más meggyőződésű emberekkel is, mert a testvéri szeretet mélyen bele van vésve minden ember természetébe, hisz Isten saját képére és hasonlatosságára teremtetten. ■

**Forrás: CN
Fordította: Tóth Judit**

Kommunió a sokszínűségben

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!” (Róm 15,7)

Pál apostol Rómába készült, [...] ezért előzetesen levelet írt a városban élő keresztény közösségeknek. Ezek később számtalan mártír vértanúhalálával tettek tanúságot őszinte és mély kötődésükről az evangéliumhoz, mégis volt közöttük feszültség, meg nem értés és versengés is.

A római keresztények társadalmi, kulturális és vallási szempontból is nagyon színes közösséget alkottak. Voltak közöttük eredetileg zsidók, görögök, az antik római vallást követők, talán sztoikus és más filozófiai irányzatokat képviselők közül valók is. Mindannyian magukkal hozták sajátos hagyományaikat, gondolkodásukat és erkölcsi beállítottságukat. Egyeseket „gyöngéeknek” neveztek, mert különleges étkezési szokásokat követtek, például vegetáriánusok voltak, vagy olyan naptárat használtak, amely rendkívüli böjti napokat írt elő; másokat „erőseknek” neveztek, mert szabadok voltak ezektől a kötöttségektől. [...]

Pál biztos abban, hogy az eltérő meggyőződések és szokások ellenére mindenki az Úr iránti szeretetből cselekszik. Nem indokolt tehát, hogy elítéljük azt, aki másképp gondolkodik, még kevésbé, hogy megütközést okozunk becsmérő és fennhéjázó viselkedésünkkel. Törekedjünk arra, ami a többiek javára, egymás épülésére szolgál: a közösség és az egység építésére. (vö. Róm 14,1–23)

Ezzel kapcsolatban is cselekedjünk a keresztény élet legfőbb szabálya szerint, amelyet Pál néhány sorral korábban említ a levelében: „A törvény teljesítése tehát a szeretet” (13,10). Mivel a római keresztények nem a „szeretetnek megfelelően” jártak el (14,15), alábbhagyott közöttük a testvéri szellem, pedig ennek kellene átjárnia a tagokat minden közösségben.

Az apostol egymás elfogadásában Jézust állítja elénk példaként, hiszen Ő „sem a maga javát kereste”, hanem halálában magára vette gyöngeségeinket (vö. 15,1–3). A kereszten fölmagasztalva mindenkit magához vonzott, és elfogadta Jánost, aki zsidó volt, a római századost, Mária Magdolnát és a mellette keresztre feszített latort is.

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

Keresztény közösségeinkben, bár „Isten mindnyájunkat szeret és meghívott az életszentségre” (1,7), mégis jelen vannak a római közösségben tapasztalt széthúzások és ellentétek különböző látásmódunk és eltérő kultúránk miatt. Gyakran egymásnak feszülnek a konzervatívok és az újító szelleműek, a nyitottabbak és óvatosabbak, a szociális kérdéseket hangsúlyozó valamint a lelkiiségre összpontosító keresztények. Ezeket a különbözőségeket erősíti az eltérő politikai meggyőződés és a társadalmi hovatartozás. A bevándorlás következtében [...] jelen vannak a más országokból érkező különböző kultúrájú emberek.

Hasonló helyzetek állhatnak elő a különböző egyházakhoz tartozó keresztények között, de a családban, munkahelyen vagy politikai színtereken is. Fennáll a kísértés, hogy [...] a másikat elutasítva természetlen ellenállást tanúsítsunk egymás iránt. Pál nem a mindent ellaposító egyformaságot ajánlja, hanem az eltérők között megvalósuló kommuniót, amely gazdagítja az embert. Levelének előző két fejezetében a test egységéről és a tagok különbözőségéről beszél, ehhez hasonlítja a sokféle karizmat, amely gazdagítja és élteti a közösséget (vö. 12,3–13).

Krisztus életét adta azért az emberért is, akit én megítélnék.

A modell nem a gömb – hogy a Ferenc pápa által említett képpel éljünk –, amelyben minden pont egyenlő távolságban van a középponttól és nincs különbség az egyes pontok között. A modell a poliéder, amelynek különböző oldalai vannak, aszimmetrikus test, melyben a részek megőrzik eredetiségüket. „Még azoknak a személyeknek is, akik bírálhatók tévedéseik miatt, van valamijük, amivel hozzájárulhatnak mindehhez, s ezt nem szabad veszni hagyni. Olyan népek egysége ez, amelyek az egyetemes rendben megőrzik sajátosságait; a személyek összessége egy társadalomban, amely a valóban mindenkit magában foglaló közjót keresi.”

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus is befogadott titeket Isten dicsőségére!”

Az élet ígéje határozottan arra hív, hogy ismerjük fel a másokban a pozitívumot, ha másért nem, hát azért, mert Krisztus az életét adta azért az emberért is, akit én képes lennék megítélni. Az ige arra hív, hogy figyeljünk

oda, hagyjuk el az önvédelmi mechanizmusokat, és legyünk nyitottak a változásra, fogadjuk el tisztelettel és szeretettel a különbözőségeket, hogy valóban sokszínű és mégis egységes közösséget alkothassunk.

Ezt a mondatot az evangélikus egyház a 2015. év ígéjének választotta [...]. Egyéb befogadásának jele lehet a különböző egyházak tagjai részéről, ha ebben a hónapban közösen törekszünk a megvalósítására.

Így egy szívvel, egy szájjal dicsőíthetjük Istent (15,6), mert ahogy Chiara Lubich mondta a genfi Szent Péter református katedrálisban: „A jelen kor [...] mindannyiunktól szeretetet, egységet, kommuniót és szolidaritást kíván. Az egyházakat is arra hívja, hogy állítsák helyre az évszázadokon át széttöredezett egységet. Ezt kéri tőlünk az ég: a reformok reformját. Ez az első lépés az egyetemes testvériség megvalósítása felé. A világ ugyan is akkor fog hinni, ha mi egy leszünk.” ■

Errata corrige: A 2015. januári számban pontatlanul szerepelt Fabio Ciardi rendi havatartozása. Ő a Szeplőtelen Szűz Missziós Oblátusai (OMI) szerzetesrend tagja.

Édestestvérek, nem csak januárban

Tarr Zoltán

Fotó: Sereg Krisztián

A Református Egyház Zsinati Irodájának munkatársai, Tarr Zoltán tanácsos és Ódor Balázs, a külügyi iroda vezetője a felekezetközi munka zászlóvivői egyházukban. A 2003-as Keresztény Ifjúsági Találkozó szervezése kapcsán ismertük meg egymást, ami azonkívül, hogy tizenkétezer fiatal tudott a Sportarénába összehozni, a felekezetek közötti kapcsolatnak is új mérföldköve lett. Azóta több mint tíz év telt el, és hasonló tapasztalatra Magyarországon nem került sor. Az ökumenikus imahetek érdeme vitathatatlan, de az év többi napján „szunnyadás” van. Mozgalmunkban fontos az ökumenikus párbeszéd, néhányan tesznek is érte, de talán nem elegendő. Ha legalább bántana bennünket a még fennálló szakadás, biztosan több lehetőséget

Református egyházi vezetők ötleteket adnak az együttműködéshez

Ódor Balázs

Fotó: Romhányi László

látnánk meg az ökumené megélésére. Ferenc pápa „nosztalgiáról” beszél, ami a testvérekben él, hogy családjukba visszaköltözzön az egység.

Miért fontos, hogy a felekezetek összefogjanak?

T. Z: Egyrészt élmény a megismerés és az Isten megértésének és Jézus követésének más útjaira rácsodálkozni. Másrészt egyszerűen botrány, hogy nem együtt és nem összefogva lépünk,

cselekszünk, vagyunk. Összefogni azért kell, mert az egység, az egymás elfogadása, sőt szeretete, Krisztus egyértelmű útmutatása, kérése és parancsa volt követői felé. A világ megszólítása akadályozódik, ha nem fogunk össze. Tehát azért kell összefognunk, hogy tanítvánnyá (Krisztus követőjévé, boldog emberekké) tudjunk lenni.

Ó. B: Saját magunkat is jobban értjük, ha párbeszédben vagyunk azokkal, akik ugyanazt a Krisztus-hitet más hangsúlyokkal, más szókésszettel fogalmazzák meg. Az ökumenikus szellemiség, lelkiesség „elméleti” alapjai mára nagyon erősek. Számos olyan dokumentumot ismerek, amelyben a különböző felekezetek, közösségek képviselői közösen fogalmazzák meg a hit alapjait és magukat a szentségeket is. Látjuk a közös gyakorlat, biztonyságtétel erejét is néhány együttes kezdeményezésben. És megéljük a közös igeolvasás és imádság erejét – nem csak az ökumenikus imahét alkalmával. Mégis szembesülünk a felekezetekre, egyházi hagyományokra, a különálló identitásokra épülő valósággal.

Tehát már sok előrelépés történt, és nem is annyira az előítéletek, mint inkább az ismeretek hiánya választ el bennünket?! Hogyan ismerhetnénk meg egymást jobban?

T. Z: A találkozás, a beszélgetés, egymás istentiszteleti alkalmainak a látogatása szervezett alkalmait kellene létrehozni, az ökumenikus imahéten kívüli időkben is. Szükségszerű és bizonyos szempontból könnyebb lehet

ez a fiatalok között, de már ott is egyre kevésbé történik. Szemléletformálás szempontjából fontosnak tartanám, hogy papnövendékek és teológus hallgatók között legalább focimeccsek, esetleg különböző vetélkedők apropóján újra elinduljon a rendszeres találkozás. Hiszen a lelkipásztorokon keresztül lehet később formálni, érzékenyíteni a közösségeket is. Városokban, nagyobb településeken az egyes közösségek, templomok tarthatnának „nyitott napot”, amikor lehetőséget kínálnak más felekezetű, vagy vallástalan polgártársaiknak az ismerkedésre.

Lehetséges etikai kérdésekben együtt gondolkodni?

T. Z: Sőt, szükséges is (lenne)! Ez a bizonyosságtétel és a közeledés elsőrendű lehetőségét adná. Közösen meghatározott témákban, közösen végiggondolt formában gondolkodni, megnyilvánulni kívül és belül is erőt adna. Ehhez meg kell erősíteni azokat a műhelyeket egyházon belül, akik képesek kellő nyitottsággal és ismerettel háttérrel adni egy-egy ilyen törekvéshez. A gondolkodás tárgyának

Új Város archívumból

meghatározásában kevésbé a világ által feldobott témák, mint inkább a magunk közös gondolkodásának közös kidolgozását lenne jó adni.

Felsorakoztathatnánk néhány ötletet, mit tehetnénk konkrétan együtt?

T. Z: A közös tevékenységek, akciók valóban az egymáshoz közeledés egyik lehetséges útvonala. A *KözösPont*, a *72 óra kompromisszumok nélkül* mind nagyon jó, ezeket nem szabad feladnunk. A közös, ökumenikus bibliafordítás elindítását jelentős és bizonyosságerejű lépésnek tartom. Az *Ökumenikus*

A 2003-ban a Sportarénában megrendezett ökumenikus Keresztény Ifjúsági Találkozó.

Diákfilmszemléhez hasonló programok, akciók szervezése fiatalok, iskolások számára. A nagy egyházi ünnepek (karácsony, húsvét) apropóján közösen léphetnénk a kisebb-nagyobb közélet elé, alkalmak szervezésével, üzenettel. Előremutatónak tartanám, ha a reformáció évfordulóján a katolikus egyházzal közösen is tudnánk valamit tenni.

Ó. B: Néhány talán megvalósítható gondolat: A nemzetközi párbeszéd alapján az evangelizáció mai formáinak közös keresése, megfogalmazása a katolikus egyház és a MEÖT tagegyházak részvételével. Részvétel egymás programjaiban, közös kezdeményezések. Közös útmutatás, vélemény megfogalmazása a magyar társadalom és családok számára legégetőbb erkölcsi, politikai, életvezetési kérdésekben. Különös figyelem a felekezeti „vegyes” házasságok, családok mindennapjaira: útmutatás stb. Az ökumenikus bibliafordítás ügyének előmozdításán túl akár egy közös ökumenikus bibliaolvasó kalauz összeállítása, interneten elérhető formában. ■

„A mozgalom, bár katolikus, prófétai szerepet tölt be ökumenikus téren. De katolikus tagjai nincsenek annyira tudatában az egyházak elszakadása okozta sebnek, nem érzik át ennek fájdalmát. Néhányan nagy buzgalommal építik a kapcsolatokat, de a tagok nagy része az „igazak álmát alussza”. Érzékenyen kellene, hogy érintsen bennünket a még fennálló szakadás, azért, hogy tudatosan felvállaljuk, magunkénak érezzük, úgy is, mint egy olyan mozgalom tagjai, akik az egységre tették fel életüket.” [Fokoláre Mozgalom Nagygyűlése, elnöki beszámoló]

„A keresztyén közösségek sokszínűségükben arra hívtak, hogy a partnerség és együttműködés szellemében végzett közös tanúságtételük módját meghatározzák és gyakorolják, beleértve az evangelizáció egymást tiszteletben tartó és felelős formáit.” [Egyházak Világtanácsa nyilatkozata a misszióról és evangelizációról]

Nagyszüleink kincse

A nagyapám sokat beszél, és mindig ugyanazokról a dolgokról. Szeretem őt, de nehezemre esik meglátogatni. Jó lenne több időt tölteni vele, de túl nehéz, így csak akkor megyek, amikor a szüleim köteleznek rá. Mindenestre amikor vele vagyok, próbálok neki örömet szerezni, és azt hiszem, ez így elég is. Vagy tévedek?

aláírt levél

Megdöbbsentem, nem csak azon, amit írtál, hanem azon is, hogy milyen erős benned az eltökéltség, hogy legyőzd a nehézségeket, és fontosnak tartod, hogy megtegyél valami olyat is, ami nem jön természetesen. Az örömszerzés nem egyszerű, amikor ezért le kell mondanunk a saját akaratunkról. Mégis, szerintem nagyon helyes célkitűzés, és hogy ezt a nagyapádért teszed meg, akivel

különösen nehéz a kapcsolat, ez még nagyobb kihívás, amiben nyeresre állsz. Ennek együtt örülhetünk!

A kérdésedre, hogy elég-e, amit jelenleg teszel, közösen kereshetjük a választ. Azt javaslom, vedd jobban szemügyre a különbségeket kettőtök között. Egy kapcsolatban a különbségek első pillantásra feszültségforrásnak tűnnek. Igazából azonban pont ezekkel a tulajdonságokkal ajándékozhatjuk meg egymást. Ha nem torpansz meg a tényről, hogy a nagyapád olyan dolgokat ismételt, amik nagyon távol állnak tőled, sok kérdést tesz fel, és zavar a viselkedése, hanem ehelyett megpróbálsz felfedezni azt a gazdaságot, amit magában rejt, érdekes megfigyelésekben lehet részed.

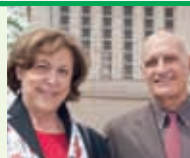
Azt javaslom, hogy használd ki jól az alkalmakat, amikor nála vagy,

vidd el neki életörömet és próbáld meg felfedezni a benne rejlő kincseket. A nagyszülők már hosszú utat jártak be, általában már elérték, amit szerettek volna, és amit tudtak, most a kis dolgoknak, az érzelmeknek tulajdonítanak nagy jelentőséget. Lehet, hogy a fizikai erejük kevés, és már az emlékeztük

sem a régi. De pont emiatt a lényegre koncentrálnak, arra az erőre, ami az idő múlásával csak növekszik, ez pedig a szeretet. Így emlékeztetnek minket is arra, hogy nem az anyagi dolgok a lényegesek, hanem az, hogy szeressük egymást. ■

Forrás: CN

Fordította: Szeles Ági

CSALÁD

Maria és Raimondo Scotto

Jó reggelt, „gyengédség”!

Minden nap meg kell küzdenem a férjem és a gyerekeim hibáival, és már eléggé ki vagyok merülve. Dühös vagyok, mert azt érzem, hogy közömbösek szemrehányásaimra. Szeretnék valamilyen módot találni ennek a nyomasztó helyzetnek a könnyítésére, amiben reggeltől-estig nyakig benne vagyunk.

aláírt levél

A folyamatos szemrehányás általában nem igazán hatásos. A velünk élők elkerülhetetlen hibáiról könnyen elhamarkodott ítéletet mondunk, kritikát fogalmazunk meg, azt, hogy a másikat nem tudjuk elviselni. Ebből logikusan adódik, hogy kialakul az érzelmi távolságtartás, hogy magunkba fordulunk, és eltölt minket a magány érzése. Gyakran ezek a tipikus dominó jelenségek jellemzik kapcsolatainkat. Mégis van módszer, mely megakadályozhatja a nyomasztó légkör kialakulását. Hatoljon be a másik „zavaró” hibáinak gyökerébe, értse meg azok okait, és reagáljon gyengédséggel! Néhány nappal ezelőtt egy barátnőm bizalmasan ezt mondta: „A gyengédség

© Depositphotos.com / monkebusiness

Újravarrni az elszakadt kapcsolatot

Nem tudom helyrehozni a kapcsolatomat a bátyámmal, aki csúnyán elbánt velem egy örökségi vitában. De most, hogy gyerekkori

legjobb barátunk meghalt, nagyon elveszettnek látom. Mit tehetnék?

aláírt levél

nem adódik spontán a természetemből. Családomban a gyengédség egyenlő volt a gyengeséggel, gyerekességgel. De amikor megtapasztaltam, hogy mégis milyen fontos, elengedhetetlen része a kapcsolatoknak, félretettem minden előítéletemet, és én is alkalmazni kezdtem.” A gyengédség valóban nem a gyengeség szinonimája, nem is negédesség, inkább egyfajta erő. A gyengédség választatása valóban bátorságot kér, határozott döntést, hogy ne a hirtelen behatások, a negatív érzések vezéreljenek a másik emberhez való közeledésben, hanem a tisztelet és a kedvesség. Alkalmanként, a megfelelő pillanatra figyelve viszont szükséges lehet iránymutatást adni, segítséget nyújtani annak, aki mellettünk van, azért, hogy javítson. Ha szavaink nem haragosak és hevesek, ha nincsenek elvárásaink, hogy gyors változások következzenek be, hanem inkább bátorítunk, akkor nem fogunk korlátokba és közönybe ütközni. Chantal Szent Franciska írta: „Hatásosabb a komoly és szerető kedvességgel elmondott helyreigazítás, mert kitágítja a szívét annak, aki beszél, és annak is, aki hallgatja,; vidámsággal tölti el, és a jóra bátorítja.”

Jó lenne, ha napjainkat derűs, biztató hangú „jó reggelt!”-tel tudnánk kezdeni, és új módon tekintenénk a másokra! Nagyon sokat segít, ha az ember a gyengédséget látja a másik tekintetében! Létezik a közönyös, csak a saját napi gondjain merengő pillantás, és létezik a magáról megfelelőkéző nézés is, ami átölel, és azt érezteti veled, hogy különleges vagy, hogy bizalommal van irántad és hisz benned. Ha képessé válunk egyre inkább pozitívan tekinteni másokra, kapcsolataink fogaskerekei is gördülékenyebben forognak majd. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Fotó: CN (2)

Amikor terápiás kezeléseim során a klienseim felsorolják az érveket, amiért nem bocsátanak meg valakinek, szinte mindannyian haraggal mondják, hogy a másik nem érdemli meg a bocsánatukat. Klinikai tapasztalataim alapján sajnos azt kell mondanom, hogy amennyiben nem oldódik fel, nem szűnik meg a páciensben ez az ellenséges érzés, az illető nem fog tudni eljutni a megbocsátásig, és a probléma nem fog megoldódni. De azt is tapasztalatlából tudom, hogy az ilyen ellenérveket elég gyorsan és könnyedén meg lehet szüntetni, ha változtatunk az érvelés tartalmán, ha ilyesmit javasolunk a páciensnek: „Kétségkívül teljesen igaz van, mikor azt mondja, hogy a másik nem érdemi meg az Ön megbocsátását. De a megbocsátásra nem is neki van szüksége, hanem Önnek, hogy ezáltal felszabaduljon a haragtól, a bosszúvágy kínzó gondolataitól, stb. Nelson Mandela, miután 27 évet igazságtalanul töltött börtönben, ezt mondta: „A harag olyan, mintha mérget innál, és utána azt várnád,

hogy az ellenségeid haljanak meg tőle.”

Természetesen, amíg valaki magától eljut erre a nézetre, hónapok, vagy akár évek is eltelhetnek, ha azonban egy pszichoterápia segíti, hogy megnyíljon erre a tartalmi váltásra, akkor valószínűleg jóval rövidebb idő alatt megoldódik a helyzete.

Kedves Levélíró! A gyerekkori közös jóbarát elvesztése megfelelő alkalom arra, hogy segítsen a bátyjának, és helyrehozzák kapcsolatukat. Akik egy szeretett személyt gyászolnak, nélkülözik azokat a pozitív élményeket is, amelyek az elhunytal érték őket, a másik hiánya ürességérzéssel tölti el őket. Amikor azonban felidézük a szép emlékeket, a gyász csökken, és helyette olyan érzésük támad, mintha az a személy még mindig élőként lenne jelen köztük. Idézzék föl bátyjával azt a sok boldog történetet, amit közös barátjukkal éltek át. Alapjában véve arról van szó, hogy átérizzük egymás helyzetét. ■

Forrás: CN
Fordította: Szeles Ági

Szalám

Az *iszlám* számos emberi jogot fektetett le, amelyek legfontosabbika az élethez való jog. A Korán így szól erről: „Aki egyetlen olyan lelket megöl, aki se nem gyilkolt, se romlást nem okozott a Földön, az olyan, mintha az összes embert megölné. Aki viszont életben tartja, az olyan, mintha az összeset életben tartaná.” [Az asztal 5:32]

Isten azt kéri a muzulmán hívőtől, hogy bánjon jól a más vallásúakkal: „Allah nem tilt el benneteket azoktól, akik nem harcolnak ellenetek a vallás miatt, és nem űznek ki benneteket lakhelyeitekről, hogy jól bánjatok és igazságosak legyetek velük. Allah bizony szereti az igazságosakat.” [A jószágok 60:8]

A hiteles iszlám toleranciára, vallási békére törekszik, az emberek együttműködésére. Erre utalnak a következő jelek is:

- A Békesség Isten egyik neve a Koránban, azaz egyik lényege. Sok helyen Isten neveinek ismétlésével imádkoznak egy rózsafüzérhez hasonló fonat segítségével.

- Az *iszlám* kifejezés azonos töből fakad, mint a béke (szalám).

- A „Béke lakhelye” a Paradicsom, a Menny egyik neve.

- A béke az üdvözlés szava: szalám alejkum – Béke legyen veletek. Ez azt jelképezi, hitvallásukban fontos, hogy a közösség minden tagja békében és biztonságban éljen.

- Mohamed próféta a béke (köszöntés) terjesztését a vallás részeként és a Paradicsomba jutás egyik lehetséges okaként említette.

A muzulmán tanítók tehát igyekeznek elmélyíteni a hívők szívében a békét.

Összeállította: Prokopp Katalin

AZ ISZLÁM
VALLÁS
ALAPVETŐ
TANÍTÁSA
A BÉKE

Fotó: CN / STR / Andres Kudacki

Centro Cultural Islámico de Onda
Calle de la Paz, 10. 28011 Onda (Valencia)
Tel. 96 88 11 111 / Fax 96 88 11 112
E-mail: ccio@onda.com

ISLAM=PAZ

A francia hetilap szerkesztősége elleni támadás okozta trauma, az iszlám krízise Nigériában és Közel-Keleten a civil együttélés szabályainak átgondolására ösztönöznek.

Dzsihád és fundamentalizmus

„A szent háború, a dzsihád lesújtott Párizs szívében” – hirdették az újságok a merénylet másnapján. A dzsihád az iszlámban először is a saját hibáinkkal szemben vívott harc („nagyobb dzsihád”), amelynek célja énünk morális megtisztítása egy vallásosabb élet reményében. A hitetlenek elleni küzdelem a „kisebb dzsihád”, de ez sem agresszív hadviselést jelent, mely értelmezést magukévá tették a szélsőséges, fundamentalista irányzatot követő muszlim szervezetek mind az első évezredben, mind a 20-21. században. Párizs pedig szimbóluma mindannak, ami ellen a fanatikus muzulmánok elvakult erőszakkal lépnek fel. Különösen is a vallás megszenteltetésének és az ehhez kapcsolódóan szinte szentté tett szabadságnak, mely Isten és emberek megsértésének szabadságaként

Szent sajtószabadság vagy párbeszéd

Fotó: CN

nyilvánul meg. Több elemző szerint két fundamentalizmus összeütközéséről van szó.

A merénylet háttere

Michele Zanzucchi, iszlám-szakértő, testvérpáncs, a Città nuova újságírója segít, hogy nagyobb összefüggésekbe helyezzük a január eleji eseményeket: „Teljesen és végérvényesen el kell ítélnünk az ilyen kegyetlenségeket. De az óriási probléma, hogy ezek – a pápa szavaival élve „kegyetlen” – terrorista csoportosulások világszerte jelen vannak, még az internetes közösségi hálókön is. És bár a muzulmán vezetők és a muzulmánok nagy része is elítéli a vérengzést, ki tudja, világszerte hányan helyeselnék szívük mélyén. Hogy jutottunk el idáig? Ennek többféle oka van. Ezek közé tartoznak

közvetetten a régiót illető nemzetközi biztonsági kérdések: a véget nem érő izraeli-palesztin konfliktus, a két gázai háború és Irán elszigetelődése. A többi, közvetlenebb ok: az algériai háború, a kőolaj érdekeltségek, a Perzsa-öböl kőolaj államai, amelyek hirdetik a tisztességet, de ellenkezőleg cselekszenek, a két Bush, apa és fia iraki háborúja...

Ugyanakkor, szintén a dzsihád jegyében, bár egész más kontextusban, Nigériában több ezer a helyi dzsihád áldozatainak száma, míg Szíriában és Irakban az egyik lefejezés a másikat éri, és az önmegjelölt Kalifátus távol áll pozícióinak feladásától. Ahhoz, hogy keressük a választ a »kisebb« dzsihád felvetette kihívásokra, szükség lenne egy egyetemes békekonferenciára. Erre az első és prófétai példa az imatálalkozó, amit Ferenc pápa, Peres és Abu Mazen hívtak össze a Vatikán kertjébe.”

Ártó karikatúrák

A Charlie Hebdo újság rendszeresen sértő hangvételű, nem csak az iszlámmal, hanem a katolikus egyházzal és a zsidó közösséggel szemben is, ezért már sokszor feljelentették. Szerkesztősége a '68-as lázadó generáció szabadszelleműségéből nőtte ki magát, és 2011-ben egy dán újságot követve megjelentették Mohamed próféta oly sok port kavart karikatúráit. Mostanra már az egyik alapító, Henri Roussel is elítéli „provokációit”. A lap felvállalja,

Fotó: CN / STR / Adamu Adamu

hogy „ateista, szabados, szabadszellemtű és felelőtlen”. Ezen nem kell csodálkoznunk: a franciák kikiáltotta szabadságeszme szentesítése ez, mely odáig megy el, hogy néhányak számára az Istenbe vetett hit helyébe lép. Döbbenettel hallgattam az elhunyt lapigazgató élettársának szavait, amint a tragédia utáni nap készült interjújában élettársáról úgy beszélt, mint aki mártírhálált halt egy eszméért. Ezeknek az eszméknek, és főleg a sajtószabadságnak a nevében ezrek mentek ki a terekre, tartottak felvonulásokat, elsősorban a nyugati világban, „Én vagyok Charlie” táblákkal felszerelve, azaz jelezve szolidaritásukat, és így módon azonosulásukat is a hetilappal.

Zászlóra tűzött sajtószabadság

A közép- és kelet-európai országok polgárai, köztük mi magyarok is teljes szívünkkel elismerjük a sajtószabadság fontosságát, hisz történelmünk során ettől sokszor megfosztották népünket, és alig 25 éve vívtuk ki újra, hol többé, hol kevésbé hatékonyan. Azonban a sajtószabadság nem egy önmagában, minden más értéktől elszakítva zászlóra tűzhető érték. Divatos tendencia összekeverni a szabadságot a szabadossággal, mely az önzés folyománya. Az ENSZ Emberi Jogok

Míg a Nyugat a sajtószabadságot követeli, Nigériában és másutt pusztulás és rettegés uralkodik.

Egyetemes Nyilatkozata tartalmazza az élethez, a biztonsághoz, a gondolati, lelkiismereti és vallásszabadsághoz, valamint a vélemény és kifejezés szabadságához való jogot. Az értékeknek van egy hierarchiája, jobban mondván kapcsolódása egymáshoz, és az alapvető emberi jogok nem egy ember, vagy egy embercsoport értékét, véleményét, jogait jelentik, hanem minden emberét. „Nem bántatom meg a másik embert úgy, hogy magamat meg ne sebezém” – mondta Gandhi. Ferenc pápa az események apropóján ezt a példát hozta: „Ha dr. Gasbarri, jó barátom, sértegetné az édesanyámat, számíthatna arra, hogy lekeverek neki egy pofont. Ez így van rendjén. Nem

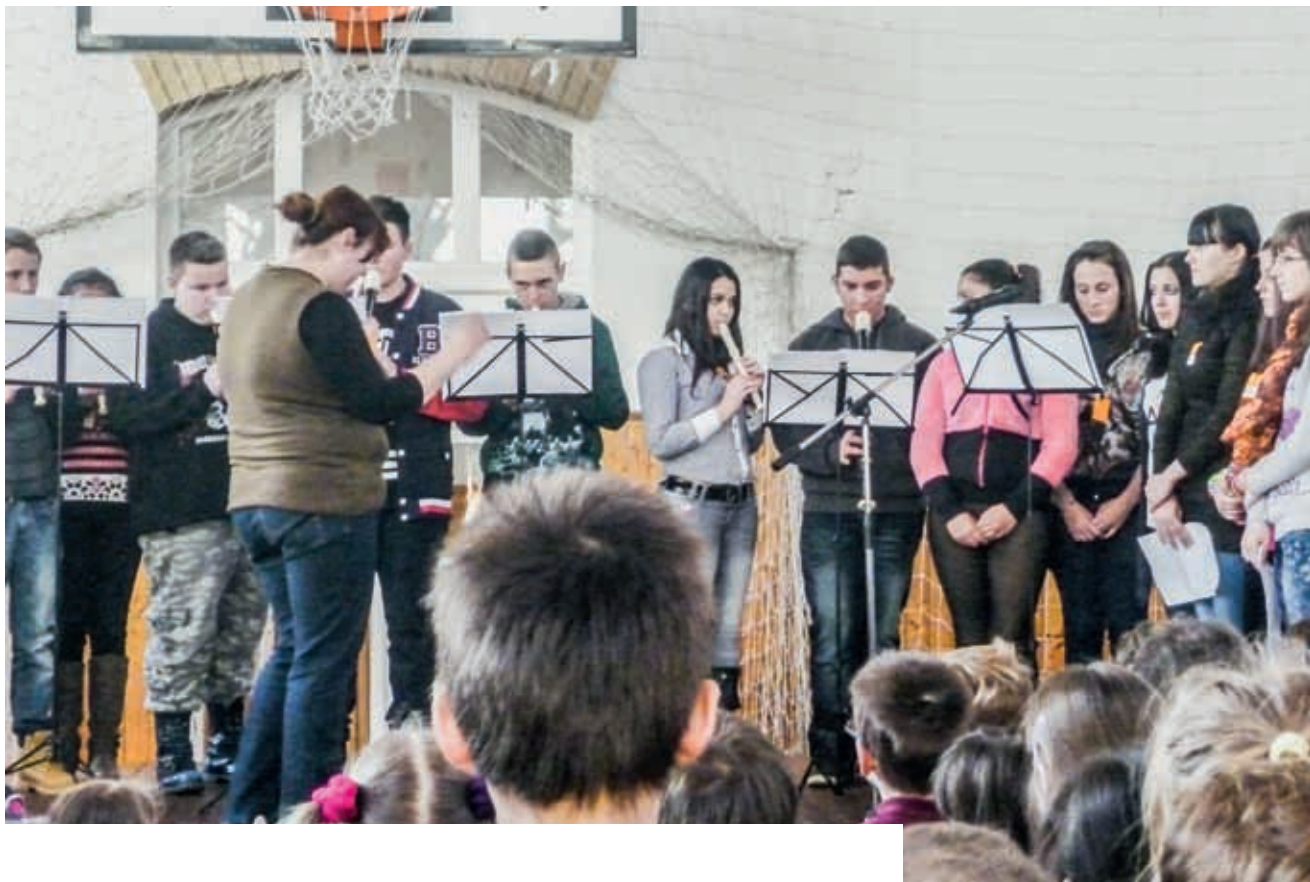
lehet provokálni. Nem lehet mások hitét sértegetni, abból gúnyt űzni.” Lánczi András a sajtó- és szólásszabadság határaitól írva a Heti válszban így fogalmaz: „...mindenki legyen tisztában vele: az abszolút szólásszabadságnak a következményei is abszolúta. Radikalizmusra általában radikalizmus a válasz. Erre láttunk most borzalmas példát Párizsban.”

A párbeszéd útja

A NetOne, a Fokoláre Mozgalom kommunikáció területén dolgozó követőinek nemzetközi hálózata hivatalos közleményt adott ki, melyben, miután határozottan elítéli a gyalázatos módon elkövetett merényletet, kimondja: „Meggyőződésünk, hogy a gyűlölet útja zsákutca; csak egy igazi, tiszteletteljes és őszinte párbeszéddel tudjuk elkerülni a véget nem érő barbárságok felerősödését. Bátran kell járnunk a kölcsönös megbecsülés és a valóságos egyetemes testvériség útját.” Nem elég a külső korlátoktól, például a cenzúrától való „megszabadulás”, az igazi belső szabadságot akkor éljük meg, ha ez a másik ember iránti legmélyebb megbecsüléssel, vallásának, hitének, gondolatainak tiszteletben tartásával párosul. ■

Fotó: CC-BY / Pierre-Selim Huard

Ez minden fáradtságot megért

Rendhagyó vendégség keretében
találkoztak a budapestiek és ózdiak.

A mikor értesültünk arról, hogy Budapestre jönnek az ózdi II. János Pál Általános Iskola tanulói egy cirkuszi előadásra, természetes volt, hogy a XVI. kerületi Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola gyerekei megragadják

az alkalmat a találkozásra, hiszen már egy ideje kapcsolatban állnak egymással. A nérisek azt is elhatározták, hogy játék-, élelmiszer- és ajándékgyűjtést is szerveznek az ózdiaknak.

Lassan haladt a szervezés, mert sok egyéb teendővel esett egybe a

készület. Például iskolai koncertre próbáltak éppen a vendégeket fogadó hetedik és nyolcadik osztályosok, és a tanári kórus is intenzíven gyakorolt. Az ózdiak látogatása tehát éppen akkorra esett, amikor minden a feje tetején állt. Két nappal érkezésük előtt még nem tudtuk, milyen asztalnál ebédelnek, lesz-e elegendő szék, elférnek-e a kis tornateremben.

De sok munkatársam jó szándéka, segítségével, minden a helyére került. Erejüket megfeszítve végezték a rájuk jutó külön feladatokat. A gondnokok kiürítették a tornaszobát, kitalálták honnan szereshetnek asztalokat és padokat, berendezték és otthonossá tették a helyiséget. A konyhások megterítették, mosogattak. A gazdaságis kigondolta, miből lehetne

meleg ebéddel fogadni a vendégeket, bérelni az asztalt és a padokat. A titkárnők ajándékokat csomagoltak és a névjegykártyákat készítették. A takarító nénivel közösen szabtuk a terítőt az asztalokra, ő főzte a kávé. Az igazgatónk nagyvonalúan vállalta a költségeket. Igazgatóhelyettesünk a szervezésen túl mindenhol ott volt, ahol kellett, segített, tanácsot adott. Az angol tanárnő bátorította a gyerekeket, ötleteket adott nekik, miről lehetne beszélgetni, hogyan lehet barátságot kialakítani a vendégekkel. Egy-egy órát arra is szánt, hogy átgondolják, miként tudnak majd a cigány gyerekekkel beszélgetést kezdeményezni. Az erkölcs és hittanár az egész fogadás lelki előkészítését vállalta, személyes beszélgetésekkel is. Tudatosította a tanulóknak, hogy mindarról, amiről előzőleg elméletben beszélgettek az órákon, azt most a gyakorlatban megvalósíthatják. Így minden gyerek önkéntesen vett részt a programban.

Amikor végre megérkeztek az ózdiak, a nérisek ott tolongtak, harminchárom gyerek és hét felnőtt jött, de eltartott egy ideig, mire minden gyerek talált a vendégek közül valakit, akivel megkezdhetette az ismerkedést. Nagy szeretettel, odafigyeléssel végezték a feladatukat a nyolcadikosok, akik az ebédnél segítettek. Utána örömmel mutatták meg az iskolát az ózdi csapatnak.

A megnyitón mindkét iskola igazgatója rövid beszédet mondott, és nagyon szépen szólt az ózdi iskola furulya zenekara, majd dalokat, verseket hallottunk. A nérisek két harangjátékot mutattak be. A program végén az induló busz csomagtartója megtelt ajándékokkal. Nagyon sokak gondos keze munkája, odafigyelése, lemondása árán gyűlt össze ennyi minden. Többek között

a „Háromhegyek Közhasznu Egyesület”-től is kaptunk szép ajándékokat. De az ózdi gyerekek is hoztak magukkal ajándékokat, ezeket szétosztottuk a mieink között.

A viszontlátás reményével búcsúztunk. Tavasszal várnak minket egy barátságos focimérkőzésre. Akivel csak beszéltem, mindenki jól érezte magát, örült, hogy segíthetett, részese lehetett ennek a találkozásnak. Nagyon jó, hogy a gyerekek megtanulják elfogadni a más közösségből érkezőket. Búcsúzáskor voltak gyerekek, akik megölelték egymást. Tervezték páran, hogy a facebookon tartják majd egymással a kapcsolatot.

Az ózdi iskola igazgatónője is látta, amint egy magyar és egy cigány gyerek megölelte egymást. Azt mondta: „Ez minden fáradtságot megér.” Egy ilyen „látvány” után szívesen adminisztrál két hónapig is, zokszó nélkül. ■

A kollégák erejüket megfeszítve végezték feladataikat, ebéddel is várták az ózdiakat.

Két néris gyerek így reagált:

- Az ózdiak nagyon kedvesek voltak. Amikor beszélgettem velük, sokat megtudtam róluk. Iskolájuk kisebb, mint a miénk; sokan vannak testvérek; kötődnek egymáshoz.

- Nagyon jó érzés volt másokat megismerni. Ne ítéljünk meg senkit, például azért, mert másképp néz ki. Új barátokra találtam.

Az egyik ózdi gyerek ezt írta:

- Először, amikor mondták, hogy találkozni fogunk a nérisekkel, a legrosszabbra készültem fel, de egyáltalán nem volt rossz. Beszélgettünk az iskoláról és a témákról. Aztán meg előadtak a nérisek egy darabot, ami nagyon jól sikerült, aztán meg jött a szomorú búcsúzás.

Csevero Ágnes fotóalbumából (2)

NAPOCSKA

Már reggel kilenc óra is elmúlt. Teknőc Ernő apó hazafelé ballagott a bevásárlásból, amikor megpillantotta az utcán somfordáló Róka Rudit. „Szervusz, kis róka! Kérsz egy nyalást ebből a finom áfonyalekvárból? Most vettem a piacon.” A torkos kis gézengúz persze azonnal mellette termett, és eszegetni kezdte a finomságot. Teknőc apó pedig így folytatta: „Ilyenkor minden kis róka az iskolában van. Te nem szeretsz tanulni?” „Dehogynem, nagyon is szeretek. Csak az iskolát nem szeretem.” „De hát miért?” „Mert amikor az órák után kilépünk az iskola kapuján, minden kis rókát ott vár az anyukája vagy az apukája, vagy anyu-apu együtt. Engem viszont legtöbbször senki sem vár, mert anyu és apu nem szeretik már egymást, és nem élnek együtt. Felváltva kellene jönniük értem, de általában elfelejtik ki a soros, aztán persze egymásra mutogatnak: „Neked kellett volna! Ez a te heted volt! Nem igaz! Most te következ-tél!” Aztán azzal biztatnak, milyen szerencsés vagyok, hiszen nekem két otthonom van,

két ágyikóm, két tévém. Egyszerűen nem értik, hogy én sokkal, de sokkal boldogabb voltam, amikor mindenből csak egy volt. Amikor régen még szerették egymást. Hová lesz a szeretet, amikor már nem szeretik egymást? eltűnik?” „Nem, kis róka, a szeretet, amit adunk és kapunk, sohasem tűnik el. Olyan, mint az éltető nektár, ami a világ ereiben folyik, és bimbókat érlel. Te is egy ilyen kis bimbó vagy, melyet apukád és anyukád szeretete hozott világra: a szeretetük nem tűnt el, hiszen te magad vagy az!” „Jól tudom, hogy anyu és apu közös szeretetéből születtem, ezért nem szeretem anyu és apu különálló szeretetét, csak anyu-apu közös szeretetét. Néha már utálok és látni sem bírom őket!” „Megértelek, kicsim, de talán most ahelyett, hogy tőlük várnád a szeretetet, neked kellene szeretned őket. Tudod, össze vannak törve, ürességet hordoznak a szívükben, hidegséget és sivárságot, annak ellenére, hogy idekint tombol a nyár. Te lehetnél az a pici napocska, mely melegséggel tölti el őket.” Teknőc bácsi, a te segítségével szívesen megpróbálnék napocskává válni.” „Akkor segítek neked, kis róka! Tudod mit? Mától fogva én várlak majd az iskola kapujában. Örölsz neki?” „Igeen!!! Olyan leszel, mint egy nagypapa, aki minden nap eljön értem!” „És hozok neked áfonyalekvárt is, jó?!” „Éljén!” – kiáltott egy utolsót Róka Rudi, mielőtt befordult az iskola kapuján. ■

Forrás: CN

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

A lélek ereje

Az Evangéliumban olvasuk, hogy Jézus azt mondja: „Ne azoktól féljete, akik megölik a testet, hanem akik a Lelket, vagy mindkettőt...”

Természetesen ezzel eszem ágában sincs a fizikai életet kioltókat felmenteni, vagy védeni! De ne essünk bele abba a tévedésbe és csapdába, amiben úgy tapasztalom, hogy a „világ”, és nagyon hatékony kiszolgálója a média feje búbján túl is benne van, hogy a fizikai létezés a minden, és a lelki valóság, a lelki létezés, a lelki minőség nincs, illetve az ilyen – lelki – típusú emberi értékek, megnyilvánulások, érzések, gátlástalanul és cinikus (bocsánatot kérek: perverz) élvezettel megalázhatók, megalázandók, pusztíthatók, pusztítandók; vagyis megölhetők, megölelendők...

Ismétlem: sem felmenteni, sem védeni nem áll szándékomban. (Persze: mint Krisztus egy méltatlan követője ez is feladatom, nem jogi, de lelki értelemben).

De ne higgyük azt, hogy a fizikai élet kioltása nagyobb rossz (bűn), mint a Lélek gyalázata, pusztítása; mert pont fordítva van!

Ferenczy Zoltán

Általános provokáció

A párizsi események mélysegesen elszomorítanak, és közös gondolkodásra hívnak bennünket.

A testvériség kultúrájában semmilyen helyzetben sem

elfogadott az emberi élet kioltása. Érdemes elgondolkozni azon, hogy az az ideológia, ahol a sajtó- és a szólásszabadság nevében bárki bármilyen formában kifejezheti a véleményét – akár provokatív módon – milyen értékeket rejt magában. A test meggyilkolása éppoly romboló, mint a lélek megölése. A szólásszabadság nem téveszthető össze a vallásgyalázással.

A kölcsönös szeretet – ami minden vallás alapjául szolgál – egymás kultúrájának és vallásának a tiszteletben tartását is magába foglalja.

Annak ellenére, hogy a párizsi lap szerkesztősége elleni merényletet muszlimok követték el Mohamed próféta megsértésére hivatkozva, nem jelenti, hogy minket, hívő keresztényeket nem sértett meg és provokált a francia újság.

Feltehetjük a kérdést, ha nem történnek meg a párizsi események, akkor is hallottunk volna a Charlie Hebdo-ról, és a keresztény hitünket sértő, gyalázatos karikatúráikról? Ha nem, akkor miért nem? Ha igen, akkor mit cselekedtünk volna? Elképzelhető, hogy a világ más pontjain is hasonlóan bánnak a keresztényekkel, csak egyes médiumok szemet hunynak felette?

Szükség van a hitben egy „jófajta” radikalitásra, ami ráébredt bennünket arra, hogy nyitott szemmel és szívvel járjunk a világban, és mi is Jézus apostolai lehessünk a környezetünkben.

Rendkívül fontosnak tartom a párbeszédet a keresztények és a többi vallás képviselői között, hogy a lélek rombolása helyett a

lélek épülését segítsük elő minden társadalomban.

Szép Dávid

Örömet szerezni

Egy nagyon szép ökumenikus imaóra után hazafelé mentem zajos, poros, piszkos utcánkon és előttem egy nagyon kövér, fiatal nő ment, aki trágárságokkal teli szöveget ordított az előtte szaladó két év körüli gyerekeknek. Átéreztem félelmét, hogy félti, kisfia leszaladhat a járdáról és baleset érheti.

Én is átéltem ilyen helyzetet unokáimmal, ezért mellé álltam, hogy együtt legyünk ebben a helyzetben. A kisgyerek váratlanul egyszer csak megfordult és szaladt vissza anyukájához. Mikor odaért, anyja igen csak csúnya szavak kíséretében egy jó nagy pofont kevert le neki. A kicsi meg sem lepődött, sírni sem sírt.

Ekkor lehajoltam hozzá és mondtam neki, hogy máskor fogja meg anyukája kezét és ne szaladjon el tőle, mert ez nagyon veszélyes. Meglátva a kisgyerek ragyogó szemeit és aranyos kis arccsókáját, őszintén megdicsértem anyukájának, mire ő, akinek szintén nagyon szép vonásai voltak, elkezdett magyarázni a kislfiúnak, miközben megfogta a kezét: „Látod így kell menni az utcán, hogy fogod a kezemet és nem szaladsz el tőlem, mert nagy baj lehet belőle!”

Nekem pedig mosolyogva mondta: „Köszönöm szépen, hogy segített.” Majd barátságosan elváltunk egymástól.

Szalainé Simkó Hilda

Közeleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom
lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Tóth Pál

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:

PR-Innovation Szolgáltató és
Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkünk
a 10-12. oldalon.

Fotó: © Depositphotos.com/
Cseh Ioan

új város Családi Zsebkönyvek

Rendkívüli kedvezmény!

A 8 kötetes teljes sorozat ára 4.000 Ft

A készlet erejéig megvásárolható személyesen szerkesztőségünkben:

1088 Budapest, Rákóczi út 29. I/5.

Tel: +36 30 436 6635 (előzetes egyeztetéssel)

vagy megrendelhető az alábbi e-mail címen: ujvaros.konyv@fokolare.hu

Új kötet!

2015. márciusi szám mellékleteként:

Maria és Raimondo Scotto:
Taníts meg szeretni!
Gyermekeink szexuális neveléséről

új város
egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

15002

új Város 2015/2